

La correguda de la dreta

Els adversaris polítics del PSOE són dividits, tant per l'esquerra, amb la crisi del PCE, com per la dreta, amb els múltiples projectes que es gesten. A un any i mig del final de la legislatura, els conservadors valencians han iniciat una llarga correguda per anar col·locant-se de cara a la confrontació electoral que ja s'endevina a l'horitzó.

Cada setmana, la dreta valenciana sorprèn amb un projecte nou. Des de la castellonenca Democràcia Valenciana, de Vicent Franch, fins al Centre Valencià, de Manuel Gallent, passant per l'operació reformista d'Ernest Sena, o la Convergència Valenciana, que ara propugna José Luis Manglano, cada cert temps hi ha novetats en el regne del conservadorisme valencià.

La dreta «oficial», la Coalició Popular, també és notícia, per les infidelitats d'alguns líders blaveros, les

Francisc BAYARRI

personals guerres internes i les tensions que provoca la mateixa coexistència de partits diferents dins de la coalició.

Una anàlisi superficial podria portar a pensar que tants projectes diferents com estan eixint durant els darrers temps són un símptoma de reviscolament conservador. En realitat, tanmateix, sembla que tot es redueix a maniobres personals per anar col·locant-se de cara a unes eleccions que tothom considera que guanyarà el PSOE. La correlació entre alguns d'aquests projectes amb veritables moviments socials no deixa de ser un somni dels fundadors de les opcions.

El PSPV-PSOE, en la ponència marc que debatrà en el proper congrés, a celebrar a Alacant aquesta setmana, preveu l'aparició d'un projecte polític de la burgesia industrial valenciana. Javier Sanz, secretari d'imatge dels socialistes, presentà davant els mitjans de comunicació la citada ponència marc de l'executiva.

Sanz explicava a EL TEMPS que la dreta s'ha adonat que l'autonomia està funcionant, i que, amb els més de 130 milions de pessetes de pressupost, la Generalitat és,

a hores d'ara, un centre de poder. La via autonòmica, que, des del principi de la transició, no va ser ben assumida per la dreta, és ara d'interès prioritari per als conservadors, segons Javier Sanz.

Del CDS al Centre Valencià

La interpretació de Sanz és qualificada per Manuel Gallent, diputat del grup mixt al Congrés, com una solemne rucada. Per a Gallent, ex-membre del Partit Demòcrata Popular (PDP), fou precisament el centrisme, amb Suárez al front, qui ens va portar l'anomenat Estat de les autonomies. Però Manuel Gallent es troba ara construint un partit liberal que porta Centre Valencià.

Aquest és un dels grups més curiosos dels que representen el centrisme valencià. I és que han estat membres del Centre Democràtic i Social (CDS) els qui n'han inscrit el nom en el registre del Ministeri de l'Interior. Juan Alfonso Pérez Duval, que no es destaca precisament per la seua popularitat ni el seu arrelament social, n'ha estat el primer firmant.

Fins ara, el Centre Valencià compta amb un diputat a Madrid, el mateix Manuel Gallent, i amb un regidor a la ciutat de València, Manuel Cerdà. És curiós que membres del CDS, sense donar-se de baixa en el partit, creen una nova força.

El Centre Valencià es defineix com una associació que fomentarà la participació dels membres en la vida política valenciana. Segons els estatuts, «defenderà la unidad e integridad de la Comunidad Valenciana, indivisible en sus características culturales, sociales, históricas y artísticas, e intentará reafirmar la personalidad valenciana, y fomentar indistintamente la lengua valenciana y castellana». El

Carlos Manglano (AP) considera factible el pacte amb els reformistes

José Luis Manglano i la «convergència valenciana»

5/Arxiu

projecte, com es pot comprovar, no es caracteritza, precisament, per la concreció.

Derecha, derecha...

Convergència i Unió ja té al País Valencià uns imitadors del seu projecte. Per això, almenys, sospiren els pares del blaverisme. Emilio Attard, José Luis Manglano o Manuel Broseta aposten des de les tribunes de la ciutat de València per una «convergència valenciana». El projecte, tanmateix, no passa de meres elucubracions verbals dels ex-líders més anticatalanistes de la desapareguda UCD. El «vot del blau» no passa d'un dos per cent a tot el País Valencià. Vendre blaverisme en estat pur és abocar-se, d'entrada, al fracàs.

Paco Domingo, líder de Valencia-2000, declarava a EL TEMPS que la Convergència Valenciana és oberta a qui vulga entrar-hi. Domingo, que considera un èxit l'assistència de públic als debats del teatre Talia sobre la convergència, manifestava que, fins i tot, ha convidat el PSOE a intervenir-hi des de l'estrada del teatre de Cavallers. I ara ha arribat el torn a Ximo Díez, Carlos Manglano i Vicente Garrido.

Concretament, José Luis Manglano demanà l'entrada dins l'operació reformista: el *no* fou solemne. Com ell, altres personalitats de la vida pública valenciana han intentat acostar-se al carro reformista, però

sense èxit. Segons Ernest Sena, la seua força política no és oberta a la dreta. Tanmateix, un ex-director de periòdic de la ciutat de València comentava que en això, com en tantes altres coses, tot és una qüestió de taulonari. La capital del Túria sempre s'ha caracteritzat per la presència de llengües molt afilades.

El reformisme valencià

Entre l'esquerra valenciana cada vegada se sent amb més insistència que l'operació Roca és innecessària, perquè el partit reformista és el PSOE. La reconversió industrial, els intents de reprivatitzar la Seguretat Social o la política de defensa, així ho confirmarien.

Tanmateix, un grup de liberals, al front dels quals hi ha Ernest Sena, estan vertebrant un centre que lluite contra el bipartidisme instal·lat en la vida política del país, i Sena manifestava a aquesta publicació que les altres opcions de la dreta valenciana no mereixen cap valoració política. Per al coordinador al País Valencià de l'operació Roca, tot el que siga pluralisme és benvingut, però la línia reformista no és la mateixa que la de la Convergència o la del Centre Valencià.

Per a Ernest Sena, en aquests moments hi ha una situació anàloga a la de 1977, en la qual moltes persones despenjades estan creant-se una plataforma personal per intentar pujar,

després, al carro més ràpid. Sena recorda que, aquesta forma de fer política, ja la va valorar l'electorat en les eleccions de 1982, i que ho tornarà a fer en les properes.

Respecte al CDS, el líder de l'operació reformista es pregunta si ací realment funciona. La manca de locals, congressos i líders suaristes, s'ha fet ben palesa dins del País Valencià. D'altra banda, Sena pensa que les previsions dels PSOE sobre l'aparició d'un projecte polític de la burgesia industrial valenciana és «una altra de les profecies socialistes a les quals ja anem acostumant-nos, i que mai no reïxen després».

A Alacant, el reformisme té un nom: Luis Carlos Amérigo. Advocat que exerceix lliurement la professió, Amérigo va ser regidor d'UCD a l'Ajuntament de la capital. Prové dels liberals de Garrigues, i es va presentar a les municipals del 83, però sense èxit en aquella ocasió. Presideix l'aparell provincial del Partit Reformista. El PRD compta amb més de 700 afiliats a les comarques valencianes del sud. Un empresari de prestigi, Alfonso Carratalà, lidera també el PRD-Alacant.

Una cosa és com pensen els líders valencians de l'operació reformista, i una altra de ben diferent es allò que pacta Miquel Roca a Madrid. El líder català treballa en la rebotiga del palau de les Corts per aliar-se amb la Coalició Popular. El punt que fa impossible, de moment, aquesta unió és el canvi de líder. Fraga hauria de ser substituït per Roca, perquè el projecte pogués quallar.

Però un pacte de Miquel Roca amb AP rebria el rebuig d'alguns reformistes «perifèrics», entre els quals hi hauria, sens dubte, els valencians. Aquest és l'altre entrebanc per a portar a terme la unió de tota la dreta estatal i arribar a fer l'ombra a un PSOE que perdrà molts vots, però que seguirà guanyant elecció rere elecció.

El califa Monsonis

A l'operació reformista, li ha eixit també el seu califa al País Valencià. Dels pocs càrrecs públics amb què ara compta el PRD, la majoria han vingut de la mà de Monsonis, que organitzà llistes liberals en les darreres eleccions municipals. No és massa clar si és per això que encara no li